

Sygn. akt III Ca 955/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko J. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt I C 780/15

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 955/16

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w W. domagał się zasądzenia od pozwanego J. G., po ograniczeniu wynikającym z pisma procesowego z dnia 17 czerwca 2015r. oraz wyjaśnień zawartych w piśmie procesowym z dnia 8 grudnia 2015r., kwoty 5.159,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2015 roku tytułem należności z niewykonania umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych (...) (poprzednio (...)) oraz (...), w tym także z tytułu kary umownej za niedotrzymanie warunków umowy zgodnie z warunkami oferty promocyjnej.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju wyrokiem z dnia 24 marca 2016r. zasądził od pozwanego J. G. na rzecz powoda (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. kwotę 5159,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, a w pozostałym zakresie postępowanie umarzył. Nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.280 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że pozwany J. G. w dniu 15 stycznia 2007r. zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych związanych z numerem (...). Aneksem z dnia 5 września 2012r. przedłużono umowę do dnia 15 stycznia 2015r. Ulga przyznana abonentowi wynosiła 5365,99 zł, a kara umowna z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie została określona na kwotę 3500 zł. Jako swój adres pozwany podał J.,

ul. (...). Aneks zawarto w ramach promocji (...) z taryfą (...). W pkt 11.1 warunków oferty promocyjnej wskazano, że w pierwszych 12 cyklach rozliczeniowych klient zobowiązany jest do zapłacenia 12 comiesięcznych rat za nabyte urządzenie określając jedną ratę dla powoda na kwotę 90 zł z VAT. W § 10 ust. 1 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz abonentów (...) wskazano, że abonent jest zobowiązany terminowo uiszczać opłaty za usługi telekomunikacyjne, a w § 12 określono, że abonent zobowiązany jest do zapłaty opłat wynikających z faktury w terminie określonym w fakturze, lecz nie krótszy niż 14 dni od wystawienia faktury. Postanowiono, że za dzień zapłaty uważa się dzień uznania rachunku bankowego operatora lub dzień dokonania wpłaty w punkcie sprzedaży. W ust. 2 ww. paragrafu wskazano, że w przypadku gdy abonent opóźnia się z zapłatą opłat wynikających z faktury w całości lub części, Operator zastrzega sobie prawo dochodzenia odsetek ustawowych. Operator może naliczyć odsetki, od kwoty pozostałej do zapłaty, poczynając od dnia następnego po dniu, w którym upłynął termin płatności faktury. W § 15 pkt 3 wskazano, że w przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy lub umów, w szczególności w zakresie obowiązku ponoszenia przez abonenta opłat, operator może rozwiązać umowę lub umowy w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym po uprzednim wezwaniu abonenta do zaprzestania naruszeń lub usunięcia ich skutków i bezskutecznym upływie wyznaczonego abonentowi w tym celu terminu. W przypadku konsumenta, uprawnienie to przysługuje operatorowi w odniesieniu do umowy, której to naruszenie dotyczy. W pkt 10 tego paragrafu, określono, że w przypadku rozwiązania przez abonenta lub operatora z winy abonenta umowy przed ustalonym w niej terminem, operatorowi przysługuje w stosunku do abonenta roszczenie w wysokości określonej w umowie lub w warunkach oferty promocyjnej.

Sąd Rejonowy stwierdził, że pozwany J. G. w dniu 24 listopada 2010 roku zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Aneks z dnia 17 października 2013r. przedłużono umowę do dnia 04 lutego 2017r. Jako swój adres korespondencyjny pozwany podał J., ul. (...). Umowa została zawarta w promocji o kodzie (...) w taryfie (...). Ulga przyznana abonentowi wynosiła 13.726,64 zł, a kara umowna z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie została określona na kwotę 3.900 zł, przy czym kara umowna nie mogła przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W umowie wskazano, że w przypadku naruszenia przez abonenta postanowień umowy, w szczególności w zakresie obowiązku ponoszenia przez abonenta opłat, operator może rozwiązać umowę w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym po uprzednim wezwaniu abonenta do zaprzestania naruszeń lub usunięcia ich skutków i bezskutecznym upływie wyznaczonego abonentowi w tym celu terminu. W pkt 10.1 warunków oferty promocyjnej wskazano, iż w pierwszych 15 cyklach rozliczeniowych klient zobowiązany jest do zapłacenia 15 comiesięcznych rat za nabyte urządzenie/telefon w wysokości uzależnionej od wybranego zestawu, zgodnie z tabelą nr (...). Raty płatne są przez abonenta zgodnie z warunkami umowy sprzedaży na raty, w szczególności jej załącznikiem – Harmonogramem Spłaty Rat. W pkt 24.1 i 2 abonent przyjął na siebie zobowiązanie niepieniężne do utrzymania aktywnej karty SIM w sieci operatora, co najmniej do końca okresu obowiązywania umowy, przedłużonego aneksem oraz przyjął na siebie zobowiązanie pieniężne do uiszczania opłaty abonamentowej oraz do uiszczania opłat za usługi telekomunikacyjne i inne usługi świadczone przez operatora zgodnie z cennikiem taryf rodzinnych w zależności od posiadanej lub wybranej strefy. W myśl pkt 26 w przypadku naruszenia przez abonenta zobowiązania niepieniężnego abonent będzie zobowiązany na pisemne żądanie operatora do naprawienia szkody poprzez zapłatę na jego rzecz kary umownej. W pkt 26.1. wskazano, że kara umowna dochodzona przez operatora nie może przekroczyć kwoty: wynikającej z „(...) – maksymalna wysokość kary umownej wynosi 3.500 zł dla umów zawieranych na okres 24 pełnych cykli rozliczeniowych oraz 3.900 zł dla umów zawieranych na 36 pełnych cykli rozliczeniowych, jak również nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W pkt 27 wskazano, że obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę powyższej kary umownej powstanie, jeśli do naruszenia przez abonenta zobowiązania niepieniężnego wskazanego w pkt 24.1. dojdzie w wyniku rozwiązania umowy przez abonenta przed upływem czasu oznaczonego, na który umowa została zawarta lub rozwiązania umowy przez operatora z winy abonenta przed upływem tego czasu wskazanych w ppkt 10.3 i 10.4 (...). W regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych wskazano, abonent może dokonywać

płatności wynikających z umowy na konto bankowe podane przez operatora, a w przypadku opóźnienia się przez abonenta z zapłatą opłat, operator może naliczyć odsetki ustawowe.

Jak ustalono, powód wypowiedział pozwanemu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z uwagi na istniejące zadłużenie. Wskazano pisemnie, że rozwiązanie umów nastąpi ze skutkiem na koniec dnia 18 maja 2014r. Powód zaproponował pozwanemu warunki, po spełnieniu których powód odstąpi od wypowiedzenia umowy tj. dokonanie wpłaty należności wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 904,84 zł, co jednak nie zostało spełnione.

Pozwany J. G. w dniu 16 czerwca 2014r. potwierdził istnienie zadłużenia w stosunku do (...) S.A. wynikających z przedmiotowych umów w wysokości 6.742,51 zł, wnosząc o rozłożenie płatności zadłużenia na 18 miesięcznych rat. Na poczet zadłużenia wpłacono w tym dniu kwotę 809 zł.

Sąd Rejonowy stwierdził, że na dzień 20 lutego 2015 roku pozwany J. G. tytułem niezapłaconych faktur wraz z odsetkami zobowiązany był do zapłaty na rzecz powoda kwotę 6.351,16 zł. Na powyższą kwotę składają się kara umowna w wysokości 1.802,06 zł oraz kara umowna w wysokości 3.900 zł oraz odsetki.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 02 marca 2015r. sygn. akt VI Nc-e 331760/15 zasądzono na rzecz powoda przeciwko pozwanemu kwotę 1191,80 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lutego 2015r. oraz kwotę 2010 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Pozwany dokonał bezpośrednio na konto komornika zapłaty kwot 1192,80 zł i 210 zł, z czego wierzyciel otrzymał kwotę 1205,19 zł.

Pozwany dokonywał wpłat na konto (...) od dnia 12.01.2013r. do dnia 13.03.2015r. w łącznej wysokości 4812,24 zł, a na konto (...) od dnia 19.01.2013r. do dnia 11.03.2015r. w łącznej wysokości 1.988,47 zł. Razem wpłacił kwotę 6800,71 zł. Nadto wpłacił w dniu 14.02.2015r. kwotę 30 zł na nr rachunku (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, z uwzględnieniem cofnięcia części powództwa przez powoda.

Sąd wskazał, że powód żądanie swoje opierał na fakcie zawarcia umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 15.01.2007r. nr (...), której, w wyniku konsolidacji kont abonenckich pozwanego, zmieniono numer na (...), oraz, że do umowy tej w dniach 15.09.2008r., 03.09.2010r. i 05.09.2012r. zostały zawarte aneksy, w wyniku czego doszło do jej przedłużenia. Okoliczności te zostały przez niego wykazane.

Sąd zwrócił też uwagę, że pozwany przyznał, że zawarł powyższe umowy oraz nie dokonywał spłat w terminie. Pozwany wskazywał, że pod adresem J. ul. (...) nie mieszkał, jednakże przyznał, co potwierdza także aneks do umowy nr (...) z dnia 17 października 2013r., iż taki adres korespondencyjny podał powodowi. Powód wykazał, iż pisma korespondencyjne wysyłał na podany przez pozwanego w umowach adres.

Sąd pierwszej instancji wskazując na obowiązki wynikające z art. 6 k.c., oraz wskazując, że z reguły wyrażonej w art. 6 k.c., wynika, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami, stwierdził, że powód przedstawił szczegółowo kiedy i w jakiej wysokości pozwany dokonywał wpłat oraz w jakiej wysokości zalegał z płatnościami. Koreluje to z twierdzeniami pozwanego i przedłożonymi potwierdzeniami przelewów. Sąd uznał, że argumenty pozwanego, iż nie otrzymywał korespondencji od powoda nie mogły zostać uwzględnione, gdyż powód wysyłał korespondencje na adres podany przez pozwanego. Sąd stwierdził, że okoliczność, iż pozwany myślał, że jego córka reguluje w terminie płatności oraz, że nie informowała go o wypowiedzeniu umowy przez powoda nie uchyła jego obowiązku odbioru wysyłanej korespondencji. Sąd uznał wypowiedzenie umowy pozwanemu przez powoda za skuteczne, co skutkowało uznaniem zasadności naliczenia kar umownych pozwanemu.

Sąd zwrócił także uwagę, że pozwany pismem z dnia 16 czerwca 2014r. wniósł o rozłożenie na raty kwoty 6.742,51 zł, co potwierdza dodatkowo, że w tym zakresie uznał on zasadność dochodzonego roszczenia.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł w oparciu o art.481 § 1 i § 2 k.c. z uwzględnieniem zmian wynikających z ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1830), zasądając odsetki od dnia złożenia pozwu przez powoda do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie.

Wobec cofnięcia przez powoda pozwu w zakresie kwoty 1.191,80 zł jako uiszczonej przez powoda, Sąd umorzył postępowanie co do tej części roszczenia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia, zaskarżając go w części, tj. co do punktu 1 i 3 wniósł powód.

Zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 483 § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 1 k.c.. poprzez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem, że dopuszczalne i prawnie skuteczne są zastrzeżenia zawarte w pkt 25 Warunków Oferty Promocyjnej „ (...)” (11/8/2012) oraz w pkt 26 Warunków Oferty Promocyjnej „(...)” (11/8/2013), pomimo iż przedmiotowe zapisy przewidują możliwość dochodzenia przez operatora wobec abonenta kary umownej z tytułu nienależytego wykonania obowiązku ponoszenia opłat na rzecz operatora, a zatem zobowiązania o charakterze pieniężnym oraz b) art. 56 ust. 3 pkt 15 ustawy z dnia 16.07.2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (t.j. - Dz. U. z 2014 r.. poz. 243 ze zm.) w zw. z art. 58 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem, że dopuszczalne i prawnie skuteczne są zapisy zawarte w pkt 25 - 27 Warunków Oferty Promocyjnej „(...)” (11/8/2012) oraz pkt 26 - 27 Warunków Oferty Promocyjnej „(...)” (11/8/2013).

Nadto zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c.. które miało wpływ na wynik rozstrzygnięcia. polegające na przyznaniu decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy sporządzonemu przez powoda zestawieniu należności bez rozważenia, czy przedmiotowe zestawienie sporządzone zostało w sposób zgodny z łączącym strony stosunkiem prawnym.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części nieobjętej cofnięciem powództwa oraz umorzeniem postępowania oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania za drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych lub uchylenie wskazanego wyżej wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja jest nieuzasadniona.

Jak wynika z pkt 25 Warunków Oferty Promocyjnej „ (...)” (11/8/2012) oraz w pkt 26 Warunków Oferty Promocyjnej „(...)” (11/8/2013) abonent jest zobowiązany do uiszczenia na żądanie operatora kary umownej z tytułu naruszenia przez abonenta zobowiązania wynikającego z naruszenia obowiązku wskazanego w pkt 23.1 (11/8/2012) lub 24.1 (11/8/2013). Wskazać należy, że obowiązek ten nie odnosi się do pieniężnego zobowiązania abonenta do uiszczenia opłaty

abonamentowej, ale zobowiązania niepieniężnego do utrzymywania aktywnej karty SIM w sieci operatora, co najmniej do końca okresu obowiązywania umowy, przedłużonego aneksem. Pomimo, iż pochodna tego obowiązku jest obowiązek pieniężny, jednak nie ulega wątpliwości, że jego rozdzielanie jest dopuszczalne i możliwe do zabezpieczenia sankcją umowną w postaci w kary umownej z art. 483 k.c. Wobec zastrzeżenia jej na wypadek niewykonania zobowiązania o charakterze niepieniężnym, nie było podstaw do stwierdzenia, że to postanowienie jest nieważne, tym bardziej, że w orzecznictwie wskazywano już, że takie rozróżnienie charakteru zobowiązań jest dopuszczalne w kontekście zasadności domagania się kary pieniężnej z art. 483 k.c. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006r., IV CSK 154/06). Nie było zatem podstaw do zaakceptowania twierdzenia skarżącego, że zastrzeżenie kary umownej w niniejszym przypadku, było nieważnym dodatkowym zastrzeżeniem umownym.

Niemniej jednak, istotne jest zwrócenie uwagi, co zostało pominięte zarówno przez pozwanego jak i Sąd Rejonowy, że pomimo nazwania sankcji pieniężnej karą umowną, to jednak podstawą jej zastosowania był art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r. poz. 1489). Zgodnie z nim, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że zastrzeżenie umowne wskazane w art. 57 ust. 6 wspomnianej ustawy, „przewidujące obowiązek zapłaty określonej kwoty przez stronę wypowiadającą umowę zawartą na czas oznaczony nie jest karą umowną w rozumieniu art. 483 § 1 k.c., gdyż nie jest związane z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez stronę wypowiadającą umowę, ale z wykonaniem uprawnienia prawokształtującego.” (Komentarz do art. 57 ustawy - Prawo telekomunikacyjne [w: M. Rogalski - Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, LEX, 2010]).

Co istotne, że ulga ta została przyznana w obydwu umowach (k. 27, 38).

Sąd odwoławczy zważył, iż aneksem z dnia 5 września 2012r. do umowy zawartej w dniu 15 stycznia 2007r. o nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych związanych z numerem (...), umowę przedłużono do dnia 15 stycznia 2015r., natomiast ulga przyznana abonentowi wynosiła 5365,99 zł, zaś kara umowna z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie została określona na kwotę 3.500 zł. Dochodzone tym samym roszczenie z tego tytułu, tj. kwota 1.802,06 zł, stanowi wyłącznie zwrot ulgi przyznanej pozwanemu, w uwzględnieniu zasady proporcjonalności wyrażonej w art. 57 ust. 6 ustawy. Wskazać nadto należy, że umowa została zawarta na okres 862 dni, natomiast jak wynika z materiału dowodowego, trwała ona przez okres 567 dni. Zatem maksymalna wysokość ulgi, której powód mógł dochodzić wynosiła 1.836,39 zł. Sąd Odwoławczy uznał zatem, że dochodzone roszczenie nie jest zawyżone, w świetle wskazanych powyżej przesłanek.

Identycznie sytuacja przedstawia się odnośnie umowy z dnia 24 listopada 2010r. o nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Aneksem z dnia 17 października 2013r. przedłużono umowę do dnia 4 lutego 2017r. Ulga przyznana abonentowi wynosiła 13.726,64 zł, a kara umowna z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie została określona na kwotę 3.900 zł, przy czym kara umowna nie mogła przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną wartość tej ulgi za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W niniejszym wypadku, wobec rozwiązania umowy już w 2014r., powód domagał się zwrotu ulgi ograniczonej jednakże do wysokości kwoty 3.900 zł.

Wobec powyższego, powód był uprawniony, do żądania dochodzonego roszczenia, w oparciu o wskazane powyżej zastrzeżenia umowne i regulacje prawne. Nie doszło więc do wskazanego w apelacji naruszenia przepisów prawa materialnego.

Nie miało także zdaniem Sądu drugiej instancji miejsca naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c., albowiem faktycznie zestawienie należności korespondowało z treścią stosunku umownego łączącego strony, zaś dokonane wypowiedzenie umowy z winy pozwanego było poprzedzone wezwaniem do uregulowania należności i uprzedzeniem o możliwości wypowiedzenia umowy. Warunki przewidziane umową były więc należycie zachowane.

Ze wskazanych powyżej powodów, apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu wobec oddalenia apelacji pozwanego. Uznał nadto, że brak jest podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. w niniejszej sprawie.

Składa się na nie wynagrodzenie pełnomocnika powoda, obliczone stosownie do regulacji § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804).

SSO Lucyna Morys - Magiera